

κατά τὴν ἑσπέραν ἐκείνην διετέλει ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν νευρικῶν ἐκείνων ἐπιρροιῶν κατὰ τὰς ὄποιας ἡ αἰφνιδία ἀγωνίας διαχλύεται εἰς ψυχικής ἐκχύσεις, ἐπερόην τῷ νεαρῷ ἀνδρὶ ὡς νέα ὅλως γυνή. Συνεπείχ αἰφνιδίας μεταμορφώσεως, ἀπέβανε βαθμηδὸν ἡ εἰδυλλος, ἡ διαχυτική, ἡ παιδικὴν ὅλως χάριν ἔχουσα γυνή, ὡς θέτο ἐν ἐποχαῖς εὐτυχεστέραις. Συνδιέλεγετο καὶ χάρις θυμήρης ἀπεκάλυπτεν ὅτι ὑπὸ τὴν συνήθη αὐτῆς ψυχρότητα ἐκρύπτετο χαρακτήρ θωπευτικῆς ὅλως τρυφερότητος. Παρετήρει καὶ ἐνδιμιζεῖς ὅτι ἡ λεκτικὸν ρευστὸν ἐξερέετο τῶν συνήθως ἐσθεμένων κορῶν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς. Τὸ πρῶτον ἥδη συνδιέλεγομένη ἦψατο τοῦ αἰώνιον ἀντικείμενον τῶν συνδιαλέξεων ὑπάρχοντος ἔρωτος, εἰς ὃν φαίνεται ὅτι κατ' ἀνάγκην δέον νὰ καταλήγῃ πᾶσα συνδιάλεξις ἔστω καὶ μεταξὺ τοῦ σοθιρωτάτων ἀρχῶν ἀνθρώπου καὶ τῆς μᾶλλον δειλίμονος γυναικός, ἀρκεῖ μικρό τις οἰκειότης νὰ φίσταται μεταξὺ αὐτῶν... Πρὸ πολλοῦ είχον δειπνήσει· ἔξω ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο. Ἡσαν μόνοι. Ἀφοῦ συνδιέλεξαντο περὶ τῶν ἀναποφεύκτων φεύσεων ἐλπίδων τοῦ τρυφεροῦ καὶ ἀπίστου ἔρωτος, ἡ Κλάρχη εἶπεν ὅτι τούλαχιστον ἡ φιλία δὲν ἐψεύδετο. Ἐλεγεν ὅτι ἡ χιμαίρα αὐτῆς ἦτο πάντοτε νὰ συναντήσῃ, οὐχὶ φίλην, ἀλλὰ φίλον διότι συχνότατα ἐν τῇ φύσει τῆς γυναικός ὑπάρχει τὸ ἀναποφάσιστον καὶ τὸ ἀβέβαιον, ἐνῷ ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου δύναται νὰ συνενώσῃ ἀριστα τὴν ἀγνότητα ἀδελφοῦ καὶ τὴν λεπτότητα ἀδελφῆς. Διὰ βλέμματος εἰλικρινείας τόσον συγκινητικῆς ὥστε πᾶν ἔγχος φιλαρεσκείας ἡτο ἀπόν, ἡρώτα τὸν Ἡλίαν ἔχαν ἐπίστευεν εἰς τὸ δύνατὸν τῆς ὑπέρξεως τοιαύτης φιλίας—ἀρκεῖ μόνον ἡ γυνὴ νὰ μὴ κρύπτῃ ὀπισθοβούλιαν οὐδεμίαν καὶ ὁ ἀνὴρ νὰ κείται ἀνώτερον τῆς ψευδοῦς ἐκείνης φιλοτιμίας, ἡτις τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο φίλων μετατρέπει εἰς πάλην.

Ἐίτα, ὡσεὶ ἐπανερχομένη εἰς ἑαυτὴν καὶ ὑπὸ θλιβερῶν εἰκόνων πιεζούμενη, προσετίθει ὅτι ἦτο τὸ ἀκρονῶτον τῆς ἀθλιότητος τὸ βλέπειν πόσον παραγνωρίζομεν ἀλλήλους ἐν τῇ τόσον ὀλιγοχρόνῳ ὑπάρχει ἡμῶν καὶ πόσας αἱ κακαὶ συνενοήσεις, ἐπιφέρουσι δοκιμασίας καὶ παθήσεις. Εἴτα ἐν ἀφελείᾳ καὶ ἀγνότητι παρθένου ὄμιλούσσης ὅπως σκέπτεται, ἡρώτα τὸν Ἡλίαν. «Θέλετε νὰ εἰσθε φίλος μου;» Ἐκείνος ἀπήντησεν: — «ἀπὸ πολλοῦ ἥδη καιροῦ εἰμαι φίλος σας ἐν ἀγνοίᾳ ὑμῶν...» Καὶ τότε ἤρχετο διηγούμενος τὰς ἀναμνήσεις, ἢς περὶ αὐτῆς διετήρησεν, — αἱ δὲ ὥραι τῆς ἑσπέρας ἐκείνης ἔφευγον ταχεῖαι. Ἀμφότεροι διετέλουν ἐν τῇ θείᾳ ἐκείνῃ στιγμῇ καθ' ἧν δύο δητα, πλασθέντα διέτη νὰ καταστήσωσιν ἀλληλα εύτυχη, ἀποκαλύπτονται αἴρηνς καὶ ἐκάτερον αὐτῶν ἐν τῷ ἀπέναντι αὐτοῦ δὲν βλέπει ἀλλ' ἡ μόνον τὸν τρόπον τοῦ αἰσθάνεσθαι αὐτοῦ, χωρὶς νὰ συναισθένωνται τὴν συνέπειαν τῆς ἀνακαλύψεως ταῦτης. Οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὡς ἐν ὀνέιρῳ ἑσπέρας ἐκείνης, ὁ Ἡλίας εἶχεν

ἐντύπωσίν τινα ἀλλην ἡ ὅτι ἡ παρ' αὐτῷ γυνὴ ἡδύνατο νὰ εἴναι ἀλλο τι παρ' ἀδελφή. Τὸ ἐν τῇ φύσει αὐτοῦ ὑπάρχον θηλυπρεπές, ἡ νάρκη καὶ ἡ ἀπογοήτευσις, καθίστων αὐτὸν κατάλληλον ν' ἀπολαύῃ τὴν ἡμικαπολαύσεως ἐκείνης, ἡτις εἴναι τὸ λυκαυγές τοῦ συμμετείζομένου ἔρωτος, — μόλις δὲ κατὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Γεράρδου ἡδυνήθη ν' ἀναμετρήσῃ τὴν ἔκτασιν τῆς ὁδοῦ, ἦν διέτρεξε μετὰ τῆς Κλάρχης. Καὶ ὁ Αισιός ἀφικόμενος, εἶχεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὡς ἀνταύγειαν θυμηδίας. Εἶχε δειπνήσει μετὰ φίλων καὶ διέλθει δύο ὥρας εἰς τὸ θέατρον. Ἐνῷ δ' οὗτος ἐδιηγεῖτο πῶς διῆλθε τὴν ἑσπέραν, ὁ Ἡλίας παρετήρει τὴν Κλάρχην, ἡς τὸ πρόσωπον ἐκ νέου ἀπέσθη καὶ ἡλιοιδήθη, ἐνῷ συνέκα πλήγης δριμύν ἐκυρίευσεν αὐτόν, ἐν δὲ τῷ πλήγει ἐκείνῳ μετὰ φρίκης ἀνεγνώρισε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ ἔρωτος.

(Ακολουθεῖ).

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Περὶ τῶν πλανάτου "Ἄρεως".

Ο διάσημος ἀστρονόμος Schiaparelli ἔσχε τὴν τιμὴν ν' αὐξήσῃ τὰς περὶ τοῦ "Ἄρεως ἡμετέρας γνώσεις. Αἱ ἐπὶ τούτου ἐργασίαι αὐτοῦ ἤρξαντο μετὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ 1877, ἡτις, ὡς ἀνωτέρω ἔρρηθη, ἐγένετο ὑπὸ τὰς μᾶλλον εὔνοϊκὰς περιστάσεις, ὡς καὶ ἡ τοῦ τρέχοντος ἔτους, ἤξηκολούθησαν δὲ κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ ἔτους 1879—1880. Ο Schiaparelli ἔδειξεν ὅτι τὰ μέρη τοῦ πλανήτου τὰ ὡς ἔηρατ θεωρούμενα δὲν ἦσαν γυμνά, ἀλλὰ διηυλακωμένα διὰ ταινίων λίσαν ἐπιμήκων καὶ εὐθυτάτων, διευθυνομένων πάντοτε πρός τινα ἐπιφάνειαν ὅδατος καὶ, εἰς πλείστας περιστάσεις, ἐνούντων δύο τῶν ἐπιφανειῶν τούτων. Τὰς ταινίας ταύτας ἐκάλεσεν αὖλακας (canali). Η λέξις αὕτη, ἡτις ἴταλιστι σημαίνει μιώρυγα (canal), αὖλακα (chenal) ἢ ἀγωγὸν (conduite), ὡς καὶ ἡ λατινικὴ canalis, μετεφράσθη δυστυχῶς διὰ τῆς canal (διώρυξ), ἡτις συνεπάγεται τὴν ἰδέαν ἀνθρωπίνης ἐργασίας.

Βοηθείει τοῦ ἴσχυροῦ αὐτοῦ τὴν επισκοπίου (Merz τῶν 0,22 μ.), λέγει ὁ Lockyer, ἡδυνήθη ὁ Schiaparelli νὰ χαράξῃ πλήρη χάρτην τοῦ "Ἄρεως μετὰ τῶν αὐλάκων αὐτοῦ (1880—1881). Αλλὰ τὰ πρόγματα δὲν περιωρίσθησαν μέχρι τοῦ σημείου τούτου. Διὰ νέων παρατηρήσεων γενομένων κατὰ τὴν ἀντίθεσιν τοῦ 1881—1882 ὁ Schiaparelli ἐθεωρᾷ ὅτι, κατὰ τὸ πλεῖστον, οἱ αὖλακες οὗτοι ἦσαν διπλοὶ καὶ ἐσχηματισμένοι οὐχὶ ὑπὸ μιᾶς μόνον ταινίας, ἀλλ' ὑπὸ δύο, ἀπεγουσῶν ἀπ' ἀλλήλων 3 μέχρις 6 χμ.

Ο Schiaparelli ἐθεωρᾷ σενεντιόνας ὅτι ὁ διπλασιασμὸς τῶν αὐλάκων τοῦ "Ἄρεως ἐφαίνετο ἐξαρτώμενος ἐκ

(* Ιδε ἀριθ. 4, σελ. 66—67.

τῆς ἐποχῆς τοῦ ἔτους αὐτοῦ καὶ ὅτι παρουσιάζετο συγγρόνως ἐφ' ὅλων τῶν ἐπιφανειῶν τοῦ πλανήτου τῶν θεωρουμένων ὡς ζηρῶν. Τῆς ἀντιθέσεως συμβινούσης κατ' αὐγούστον, ἥτοι ἐν πλήρει χειμῶνι τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τοῦ πλανήτου, οὐδὲν ἔχονς διπλασιασμοῦ παρουσιάζεται, ὅπερ καὶ θὰ περιεμένετο, ἐάν ὑποτεθῇ ὅτι αἰτία τοῦ φαινομένου εἴναι αἱ ἐκ τῆς τήξεως τῶν βορείων πολικῶν χιόνων προκύπτουσαι πλημμύραι ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ἡμισφαιρίῳ, διότι ὁ βόρειος πόλος τοῦ πλανήτου κατά τὴν ἐποχὴν ταύτην εἶναι ἀντιθέτως ἐστραμμένος πρὸς τὸν "Ηλιον". Ή ἕαριν ἡ σημερία ἐγένετο τὴν 6/18 δεκεμβρίου τοῦ 1881, ή δὲ ἀντίθετης τὸν αὐτὸν μῆνα. Οἱ δίπλασιασμοὶ τῶν 17 ἐκ τῶν αὐλάκων τούτων παρετηρήθη ἀπό τῆς 7/19 ιανουαρίου μέχρι τῆς 7/19 φεβρουαρίου 1882, ἥτοι κατά τὸ τέλος τοῦ ἔχρος τοῦ βορείου ἡμισφαιρίου τοῦ "Ἀρεως", ὅπερ θὰ ἐφαίνετο ἐπίστης ἐπιθεθειοῦν τὴν μεταξὺ τῶν διπλασιασμῶν καὶ τῶν πλημμυρῶν σχέσιν. Συγχρόνως ὁ Schiaparelli ἀνεύρισκε τὰς ὑπὸ τοῦ Green τῷ 1877 σημειώσας λαμπρὰς κηλίδας, διπομηνυσκούσας τῆς ἐκ πάρον γήσου τοῦ Dawes τῷ 1865.

Αἱ κηλίδες καὶ οἱ δίπλασιασμοὶ οὗτοι τῶν αὐλάκων, λέγει ὁ Lockyer, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τὰς ἐσκαμμένας διώρυγας καὶ εἰς τὰ φατειὰ σημεῖα, περὶ τῶν τοσοῦτος ἐσχάτως ἐγένετο λόγος.

Ἐπὶ τούτοις ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰς ὑπὸ τοῦ Perrotin καὶ τοῦ Thollon ἐν Νικαίᾳ, τῷ 1886, γενομένας ἐργασίας δι' ἀντοφθαλμίου διαμέτρου 0,375 μ., δι' ὧν πληρέστατα ἐπιθεθειαθησκαν τὰ ὑπὸ τοῦ Schiaparelli ἀγγελθέντα περὶ τῆς ὑπέρξεως τῶν αὐλάκων, οὕτω δὲ αἱ ἐν τῷ πνεύματι τινῶν γεννηθεῖσαι ἀμφιβολίαι περὶ τοῦ πραγματικοῦ τῆς ὑπέρξεως τῶν φαινομένων τούτων διλογίας διεσκεδάσθησκαν.

"Η τριγωνικὴ ξηρά, ἔγραφον ἐν τῷ διπομηνύματι αὐτῶν οἱ ἀνωτέρω μνημονεύμεντες ἀστρονόμοι, ἡ κατὰ τι μεῖζων τῆς Γαλλίας (ἢ Λιβύα τοῦ χάρτου τοῦ Schiaparelli), ἥτις ἐξετένετο ἐκατέρωθεν τοῦ Ισημερινοῦ, διάτοπον δὲ πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ θαλάσσης, πρὸς βορρᾶν καὶ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ αὐλάκων, ἥφαντίσθη. Τὸ ὑπὸ αὐτῆς ἄλλοτε κατεχόμενον διέστημα, φέρον τὸν ἐρυθρόλευκον χρωματισμὸν τῶν ζηρῶν, ἔχει σήμερον τὸ σκιερὸν ἡ μᾶλλον βαθυκύανον χρῶμα τῶν θαλασσῶν τοῦ "Ἀρεως". Η λίμνη Μαΐρις, ἐφ' ἐνὸς τῶν αὐλάκων κειμένη, ἔξιφανισθη ἐπίστης, νέος δὲ αὐλάκης μήνους 20^ο περίπου καὶ πλάτος 10^ο μέχρι 1^ο, 5 ἀνεφάνη παραλλήλως πρὸς τὸν Ισημερινόν, πρὸς βορρᾶν τῆς ἔξαρχνισθείσας ξηρᾶς. Οἱ αὐλάκες οὗτοι σχηματίζει τὴν προσεκθολὴν διπλοῦ τινὸς αὐλάκους προγενεστέρου, συνηνωμένου σήμερον μετά τῆς θαλάσσης. Ετέρα μεταβολὴ εἴναι ἡ ἀπρόσπτος ἐμφάνισις, πρὸς τὸν βόρειον πόλον, νέας διόδου, ἥτις φαίνεται συνενοῦσα δύο γειτονιάς θαλάσσας διὰ τῶν πολικῶν πάγων.

"Η ἐπαρχία αὗτη τῆς Λιβύας, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Perrotin, ὑπέστη μετά τινα χρόνον νέαν

μεταβολὴν· ἡ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσα θάλασσα ἐν μέρει ἀπεσύρθη, ἡ δὲ ὄψις τοῦ τμήματος τούτου ἦτο μέση τις μεταξὺ τῆς τοῦ 1886 καὶ τῆς τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Perrotin σημειωθείσης. Τέσσαρες αὖλακες, ὧν οἱ τρεῖς διπλοί, ἐσημειώθησαν ὑπὸ τοῦ παρατηρητοῦ τούτου, οἵτινες, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν θαλασσῶν τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου, παρὰ τὸν Ισημερινὸν καὶ διευθυνόμενοι σχεδὸν κατά τινα μεσημβρινόν, φύξηνοις ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ πάγου τοῦ βορείου πόλου, δρατοί δύντες διὰ τῶν θαλασσῶν τῶν περικυκλουσῶν τὸν πόλον τοῦτον.

Εἶτα ὁ Lockyer ἐξετάζων συντόμως τὰς ὑπὸ διαφόρων ἀστρονόμων καὶ φυσιοδιφῶν ἐξενεγχθείσας γνώμας πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ φαινομένου τῶν μεταβολῶν τῶν αὐλάκων, ἀναφέρει πλὴν τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης ἐρμηνείας τοῦ Schiaparelli,— ἀποδίδοντος τὴν μεταβολὴν τῶν αὐλάκων εἰς τὴν μεταβολὴν τῶν ἐποχῶν τοῦ "Ἀρεως", — τὴν τοῦ Fizeau (ἰούνιος 1888), — καθ' ὃν τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰσιν ἀποτελέσματα λίγων ἐκφανούς παγετώδους περιόδου τοῦ πλανήτου, καὶ δὲ παράλληλοι ῥαβδώσεις εἰναι ρωγματὶ ἡ εύθυγραμμα σχήματα, προερχόμενα ἐκ τῆς μακρογρονιωτέρως τῶν ἡμετέρων δικρείας τῶν ὅρων τοῦ ἔτους καὶ τῆς ταπεινωτέρως θερμοκρασίας αὐτοῦ, — τὴν τοῦ βενεδικτίνου Mayeul Lamey (1884), — ἀποδίδοντος τοὺς αὖλακας εἰς ἡφαίστειακὴν ἐνέργειαν καὶ θεωροῦντος αὐτοὺς ὡς τὰ λείψανα ἀρχαίων κρατήρων ἐντελῶς μὲν φωτίζομένων καὶ ἐπομένως ἀδιακρίτων, ὅταν ἡ ἀκτίς τῆς ἐπ' αὐτῶν προσπτώσεως τοῦ ἡλιακοῦ φωτός εἴναι μείζων, ὡς συμβάίνει τοῦτο κατὰ τὴν ἀντίθεσιν, καλλιον δὲ διακρινόμενων, ὅταν πλαγιώτερον φωτίζωνται, ὡς συμβάίνει τοῦτο, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ Schiaparelli καὶ τῶν λοιπῶν, ἵνα δέ μόνο μῆνας μετά τὴν ἀντίθεσιν, — τελευταῖον δὲ καὶ τὴν ἰδέαν ἀλλων τινῶν, — καθ' οὓς οἱ φαινομενικοὶ διπλασιασμοὶ τῶν αὐλάκων εἴναι φαινόμενα δικτύασεως, — καταλήγει εἰς τὰ ἔξι της συμπερίσματα, διτια παρέχουσιν αἱ παρατηρήσεις τοῦ λήγοντος ἔτους. Ἐν τῷ ἀστεροσκοπίῳ τοῦ Leck, οἱ αὐλακες ἐγένοντο δρατοί, ὁ δὲ εἰς τούτων ἐθεωρήθη διπλοῦς ὑπὸ τριῶν παρατηρητῶν. Ἐν Περουθίκ, ὁ Pickering εἶδε πολλοὺς τῶν ὑπὸ τοῦ Schiaparelli σημειωθέντων αὐλάκων, ἀλλ᾽ εἶδεν αὐτοὺς ἀπλούς. Τὸ τηλεγράφημα προστιθμον: «Οὐχὶ διπλοί, ὡς ἡ το βενεαιωμένον» ἐνταῦθα δύως ὑπέρχει πλάνη τις. Εὑρισκόμεθα παρὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ὡς καὶ τῷ 1877, καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δέν φαίνονται διπλοί. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα θεωροῦνται δευτερεύοντα πρὸ τῶν ἀποκαλύψεων ἐπὶ τῶν χιώνων.

Οἱ Pickering ἀνεκάλυψε δύο σειράς ὁρέων πρὸς βορρᾶν τοῦ πρασίνου τμήματος τοῦ πλανήτου, παρὰ τὸν νότιον αὐτοῦ πόλον, μεταξὺ τῶν ὑποίων ἡ τακεστιαχιών συγεσωρύθη πρὸ τοῦ νὰ ἀρέσῃ πρὸς βορρᾶν. Ἐν ταῖς ὁρειναῖς χώραις τοῦ Ισημερινοῦ, ἡ χιών ἐπεισ τὴν 5 αὐγούστου, καλύψασα δύο τῶν κορυφῶν τὴν 7 αὐγούστου, ἀπασα ἡ χιών ἡ τετηγμένη.

«Είδον, γράφει ο άστρονόμος, ένδεκα λίμνας διαφόρων μεγέθους. Αἱ λίμναι αὗται παρουσιάζουσι διαχρονικώς την τάξη σκιερκής γραμματίς καὶ συνενούσιν αὐτὰς μετὰ δύο μεγάλων ἐπιφανειῶν σκιερῶν ὡς αἱ θάλασσαι, ἀλλὰ μὴ κυανῶν. Ὅταν ἡ χιών ἐτέλειη, ἔγενετο τοπική τις σημαντική διατάραξης τῶν νεφῶν τῶν καλυπτόντων τὸν πλανήτην, ὡς τοῦτο ἔδειξεν ἡ συγκέντρωσις τῶν πυκνῶν νεφῶν ἡ ἐπὶ τίνος σημείου παραγθεῖσα. Τὰ νέφη ταῦτα δὲν ἦσαν λευκά, ἀλλὰ χρώματος ὑποκιτρίνου καὶ κατὰ τημένα διαφανῆ. Ἡδη φάνησται διασκεδαζόμενα, ἀλλὰ παραμένουσι πυκνότατα ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς κλιτύν τῆς σειρᾶς τῶν ὄρέων. Η μεσημβρινὴ προσίνη κηλίς ἐφωτυγραφήθη.»

Ἐνταῦθα, λέγει ο Lockyer, βεβαίως ἀνευρίσκομεν σχέσιν μεταξὺ τῶν ἔργατων τοῦ 1862 καὶ τῶν τοῦ 1877. Οἱ αὐλακες τοῦ Ἀρεως πιθανῶς περιέχουσιν ὄνδρον οἱ ἴνδικοι ποταμοί, ἡ μᾶλλον ἡ κοιλάς τοῦ Νείλου, δύνανται νὰ δώσωσιν ἡμῖν ἰδέαν τῶν δυνατῶν ἀποτελεσμάτων τῶν πλημμυρῶν, μᾶλιστα δὲ ὑπὸ τὰς περιστάσεις, ἃς γινώσκομεν σήμερον ὑφεσταμένας ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἀρεως.

Ἄλλα καὶ ἀπωτέρω δυνάμεθα νὰ προσθύμεν. Σύγκρισις τοῦ σχεδίου τοῦ 1882, τοῦ Schiaparelli, μετὰ τοῦ χάρτου τοῦ αὐτοῦ τοῦ 1879, δεικνύει ὅτι δέον νὰ λαμβάνωνται ὑπὸ ὅψει τὰ ἀποτελέσματα τῶν νεφῶν τῶν ὑπερκειμένων θερμοῦ ὄνδρος. Δύο συνεχεῖς ἐπιφύνειαι ὄνδρος αἱ μᾶλλον ἀναμφισβήτητοι, ἃς παρετήρησα ἀπὸ τοῦ 1862 καὶ ἃς ὁ Schiaparelli ὠνόμασε Mare cimmerium καὶ Sabaeus sinus, ἥσαν διπλαὶ τῷ 1882, ἐν δὲ τῷ ἐμῷ πνεύματι, ὁ διπλασιασμὸς οὗτος ὠφελετο ἀδιστάκτως εἰς σειρᾶς νεφῶν κειμένων, ἡ μᾶλλον διατασσομένων, κατὰ παρόληλον κατὰ μῆκος διὰ τοῦ κέντρου τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὄνδρος, ὡς οἱ ωραιότεροι σωροί (cumuli) οὓς παρετήρησα ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ισημερινοῦ ῥεύματος, εἰσερχομένους ἐν τῇ Καρκίνῃ θαλάσσῃ διὰ τῆς Tobago. Οἱ αὐλακες εἶναι προφανῶς ὀλίγον βαθεῖς, φαίνονται δέ μόνον ἐντὸς ἡ περιή τὴν τροπικὴν ζώνην, ὡστε τὸ ὄνδρο δέον νὰ εἶναι λίγην θερμὸν πρὶν ἡ ἐκγυθὴ εἰς τινὰ τῶν νοτίων θαλασσῶν.

· Ἀποπερατῶν ἐνταῦθα τὴν περὶ τοῦ πλανήτου τοῦ Ἀρεως μελέτην αὐτοῦ ὁ Lockyer, σημειοῖ ὅτι, ἐξαὶ αἱ παρατηρήσεις δεικνύσιν ἀξιοσημείωτον ὄμοιότητα μεταξὺ τῆς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς ἴδιας ἡμῶν ἀτμοσφαίρας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν γημικὴν σύστασιν καὶ τὴν θερμοκρασίαν, οὐχ ἡ τονὸς ὄμως φάνεται ὅτι τὰ μέγιστα ψύχη καὶ ἡ μεγίστη θερμότης εἶνε ἐν γένει ἐπὶ τοῦ Ἀρεως ἐντονώτερα ἡ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας Γῆς. Οὔτω πως τιθέμενον τὸ πρόβλημα ἐνδιαφέρει ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης τὸν γεωλόγον. Η Γῆ εὑρέθη ἄρχη γε, λέγει, ἐν τῷ παρελθόντι ἡ εὑρεθῆσται ἐν τῷ μέλλοντι ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσει τοῦ Ἀρεως; Ἐσχομεν καὶ ἡμεις τὰς ὑπερμεγέθεις ταῦτας πλημμύρας τὰς προερχομένας κυρίως ἐκ

τῆς τήξεως τῶν πολικῶν χιόνων; Εἰ δὲ μή, ὀφείλομεν τὴν ἀπὸ τούτων ἐκφυγὴν εἰς τὸ βραχύτερον ἡμῶν ἔτος; Μήτοι γε ὁ ἐρυθρὸς χρωματισμὸς τοῦ Ἀρεως ὀφείλεται εἰς τὴν πηλώδη αὐτοῦ κατάστασιν; Ἐάν ναί, διότιν ἀδιχφος παρέχει τὸν χρωματισμόν, διγινώσκομεν τοῦτον ἔχοντα;

Η. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

Η ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ.

Α'.

Εἶναι ώραία, ώραιοτάτη· ἡ κόμη της κυματίζει ως πλούσιος μελανόστιλπνος πέπλος ἐπὶ τῶν μαρμαρίνων ως ἀγάλματος ὕμων τῆς· οἱ ὄφιθαλμοι της ἀντανακλῶσι τὴν σαπφειρώδη τοῦ οὐρανοῦ φωταύγειαν, τὸ δὲ ἀγλαὸν μέτωπόν της διὰ τοῦ χρυσοῦ τῆς Ἡβῆς στεφάνου καταλαμπόμενον εἶναι λευκότερον τῶν παρ' αὐτὴν ἀνθούντων κρίνων καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἀπέναντι γραφικῶν ὄρέων ἐστιβασμένης χιόνος. Μή εἶναι ἀρχαϊκή τις θεὰ μετὰ μακροὺς αἰῶνας λήθης ἀπροσδοκήτως κατελθούσα ἐκ τῶν δαιμονίων τοῦ πολυδειράδος Ὄλύμπου κορυφῶν; μὴ εἶναι χαρίσσα τις νύμφης αἰφνιδίως ἀπὸ τῶν γλαυκῶν κυμάτων ἀναδύσασα; Οὐχὶ δὲν εἶναι νύμφη, δὲν εἶναι θεά· εἶναι παρθένος εἰκοσάετις, εύδαιμων, γελάσσα καὶ καλεῖται Μυρσίνη, ὄνομα ως αὐτὴν εὐώδεις καὶ εὐχαρι. Η καρδία της οὐδέποτε ἐγνώρισε τί εἶναι πόνος, τοὺς ὄφιθαλμούς της θλίψεως δάκρυα οὐδέποτε ἔτεγκε.

Γελάζει πέριξ ἡ φύσις, τὸ μυρίπνουν ἔαρ προχέει ἀφθόνως ἀνθη καὶ ἀρώματα· λευκαὶ χρυσαλίδες περιπτύσσουσι τὰ αἰδημόνως ἐρυθρώντα ῥόδα, ως ἀδελφός ἐναγκαλίζει δρῦν ἀετούλλον, ὃ κισσός καὶ τοῦ δάκρους τὸ λάλον πτηνὸν ἐγγύς που τονίζει τὸ ἄσυμά του.

· Η φαιδρὰ τοῦ δύσαντος ἥλιου ἀκτίς ἐπιχρυσοῖ τὰ κελαρύζον τοῦ ῥύακος ρεῦμα καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἡ παρά τὴν ὅχθην καθημένη Μυρσίνη, πλανῶσα τὸ βλέμμα, ρεμβάζει ἐνηδόνως ἐν φλυκάσιαν τὸν ἡ γλυκὺ μειδιάματα ἐπιστέφει τὰ χεῖλη της. Ρέμβαζε, ρέμβαζε ἀει, παρθένες ἀνδρογίτον! ἡ εὐπτερος φαντασία σου εἰς χρυσούς λειψώνας ὄνειρων πλανάσθω ἐσαιεί. Φεῦ! ὁ βίος βραχὺς καὶ ἐν αὐτῷ ἡ εὐτυχία πρὸς στιγμὴν μόνον ως φανταστική σκιά ἐμφανίζεται· πρόσθλεπε λοιπὸν ἐν χαρῇ τὸ γλυκὺ τοῦτο ἵνδαλμα πρὶν ἡ μακρὸν σου αἴροντας τανύση τὰς ἀεροειδεῖς αὐτοῦ πτέρυγας. Άλλας τί ἄρα ρέμβαζει μειδιάστα; ὁ ποικίλος ποικίλης τοῦ βίου ποικίλης τοῦ οὐρανού της, ὑπὸ αἰσιωτάτους συναρθητούς δρους καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῆς ἔξασφαλίσσοντος· ὑπὸ δὲ τὴν ἐπήρειαν τῶν τερπνῶν τούτων ἐπιπλέων ἡ ἀγνὴ αὐτῆς ψύχη ἀναπτεροῦται καὶ δι' ἀνυπόπτου ὄμματος προσθέλεπε τὸν ἀνέφελον ὄριζοντα τοῦ βίου. Φεῦ! πόρρω ἀπέγει τοῦ νὰ διεδρ